CENZURAT

ANUL I.—Nr. 25—27. 8 PAGINI 5 LEI PITEŞTI, 20 Dec. 1936

Cuvântul Argeşului

Organ bilunar de luptă naţională şi informaţie cinstită.
Apare sub direcţia unui Comitet — Redactor responsabil **Todie Curătureanul**

Redacţia şi Administraţia:
Piteşti. — Strada Doamna Bălaşa Nr. 45
Tipografia „Liga Poporului" I. Totta.

O ofensă adusă celor plecaţi în Spania pentru Hristos

Uniunea Naţională a Studenţilor Creştini Români

Calea Plevnei 61—Bucureşti

Studenţi români creştini,

Departe în Spania puterile nimicitoare ale iudeo-comunismului au deslănţuit prigoana: batjocoresc femeile, chinuesc copii, impuşcă ofiţerii şi preoţii, sfarmă bisericile, profanează mormintele, desgroapă sfinţii.

Biserica şi Neamul se apără. Ceeace este mai curat, armata şi întreg poporul spaniol, care are în suflet pe Dumnezeu şi răspunde la chemarea strămoşească, au intrat în foc.

Lumea întreagă stă cu ochii aţintiţi asupra ororilor şi tragediei spaniole. Toţi aşteaptă înfriguraţi rezultatul uriaşei încleştări dintre puterile Binelui şi cele ale Răului.

Neamul nostru românesc trecând peste depărtarea de mii de kilometri a intrat şi el în luptă prin intervenţia neaşteptată şi sguduitoare a domnului General Gh. Cantacuzino şi a unei echipe de legionari, compusă din cei mai distinşi reprezentanţi ai generaţiei noastre.

Studenţi,

In ziarul „Dreptatea", oficiosul central al partidului naţional-ţărănesc, cu data de Vineri 4 Decembrie 1936, a apărut un articol, în care domnul General Cantacuzino şi camarazii noştrii sunt trataţi în felul următor: **(Redăm în facsimil)**

chiar [illegible]

Expediţia română din Spania

Care este situaţia unor expediţionari?

Drama spaniolă care a cuprins de înfrigurare întreaga Europă, a reuşit să fie caricaturizală de noi.

Câţiva eroi de Carnaval, furnizaţi de anarhica organizaţie a Gărzii de fier, au plecat să lupte în Spania.

Oamenii «căpitanului», împiedecaţi aici în ţară să mai impuşte şi să asasineze, au constatat că nu pot sta multă vreme fără să pipăe trăgaciul unui revolver.

Şi cum în Spania actualmente se luptă, au decis să plece imediat pentru a-şi potoli sângeroasele pofte.

Cum tot ceeace face aceşti domni este numai paradă, lupta lor din Spania a fost limitată la o lună. Războiu deci cu termen. Aşa a decis Căpitanul care pentru eventualitatea unui războiu al nostru alături de unii aliaţi, prevede sinuciderea. (Vezi declaraţiile dela Senat ale d-lui Manoilescu, făcute în numele generaţiei legionare).'

Dar nu interesează atât de mult caraghioslâcul acestor domni. Cum tot n'aveau ei ce face pe aici, s'a mai liniştit puţin atmosfera, prin plecarea unui important lot de zurbagii.

Printre ei însă s'au dus şi câţiva oameni cari au rosturi precise. Aşa se ştie că a plecat în Spania un preot.

Acesta desigur că are biserică unde slujeşte. Cum a putut pleca acest preot?

Cum şi-a justificat el absenţa din ţară, de o lună?

Am întreba respectuos pe d. ministru Victor Iamandi, — care a avut o frumoasă ţinută în Senat, — să ne spună ce ştie despre acest preot plecat la Burgos şi cum i-a acordat ministerul permisiunea de a-şi părăsi biserica.

In faţa acestei neîngăduite provocări avem sacra datorie să întrebăm pe d-nii Mihalache, Madgearu, Armand Călinescu şi pe toţii redactorii acestei foi:

„Zurbagii"?

Pentru ce „zurbagiu" Ion Moţa, această mândrie a generaţiei noastre?

Pentru ce „zurbagii" floarea tineretului românesc: Inginer Gh. Clime, Dr. Vasile Marin, Alexandru Cantacuzino, Niculae Totu, Bănică Dobre, martirul preot Dumitrescu?.

«Zurbagiu»?

Zurbagiu domnul General Cantacuzino comandantul fără seamăn al grănicerilor în luptele dela Coţi şi Oituz?

Alături de Generalul Dragalina, alături de Generalul Praporgescu alături de Generalul Eremia Grigorescu, alături de Ecaterina Teodoroiu, domnul General Cantacuzino-Grănicerul este citat cu ordin de zi pentru vitejie pe întreaga armată românească, de către marele rege Ferdinand. Dintre toţi aceşti eroi, dintre toate aceste glorii ale armatei române, onorate cu acest ordin de zi, unul singur mai este în viaţă: **domnul General Cantacuzino-Grănicerul!**

Vom lăsa noi, tineretul ţării acesteia, ca pieptul care poartă **legiunea de onoare,** *cea mai mare decoraţie franceză de războiu, şi* **Mihai Viteazul,** *să fie terfelit de politicieni fără suflet şi onoare?.*

Pentru ce zurbagiu Domnule Mihalache? pentru ce zurbagiu domnule Madgearu? pentru ce zurbagiu domnule Armand Călinescu? pentru ce zurbagiu domnilor redactori dela „Dreptatea"?

Camarazi dela toate Universităţile!.

De 50 ori domnul General Cantacuzino-Grănicerul a ieşit pe teren să-şi apere onoarea.

Astăzi cu barba albă şi încărcat de ani mulţi a plecat în fruntea celor 7 legionari **să apere onoarea noastră.**

Să ne apere pe noi...
Să apere viitorul nostru.

Din întreg tineretul României nu se va găsi un singur ins care în vre-un mod oarecare să apere onoarea acestui glorios bătrân?

Bătrânul, care pentru noi tineretul a suferit trei luni pe scândurile Jilavei, în umezeală, foame şi mizerie cele mai mari chinuri fizice şi morale, care şi-a pus toată casa sa la dispoziţia tineretului va fi lăsat de noi tineretul de tot tineretul pe care îl are România Mare ca să fie ofensat şi călcat în picioare de nişte pigmei?.

La luptă!

La luptă tineret al României!

Centrele studenţeşti, Societăţile studenţeşti pe facultăţi şi Cercurile studenţeşti judeţene vor pune în discuţia adunărilor generale şi vor lua satisfacţie pe orice cale vor crede.

Şerban Milcoveanu
Preşedintele Uniunii Naţionale a Studenţilor Creştini Români
10 Decembrie 1936, Bucureşti.

Cei ce-au plecat

Cei ce-au rămas

Pr. I. Dumitrescu-Borşa

Copii Pr. Dumitrescu-Borşa

d. Avocat Neculai Totu

LEGIONARII ROMANI PE FRONTUL SPANIOL

Plecarea.

In seara zilei de 24 Noembrie, îmbrăcați în cămăși verzi, cu crucea albă la haină și cu săculețul de pământ la piept, au plecat spre frontul spaniol următorii opt legionari:

1) Generalul Cantacuzino-Grănicerul
2) Avocat Ion I. Moța
3) Inginer Gheorghe Clime
4) Avocat Alexandru Cantacuzino
5) Preotul Ion Dumitrescu-Borșa
6) Avocat Niculae Totu
7) Avocat Vasile Marin
8) Bănică Dobre

Călătorind într'un vagon de clasa III-a, ei au trebuit, pentru ca să ajungă în Spania, să ocolească mergând cu trenul dela București la Hamburg, prin Varșovia și Berlin, pentru ca de aci să se îmbarce pe un vapor care i-a coborât la Lisabona, de unde s'au îndreptat spre Burgos. Ar fi fost mult mai scurt și mai simplu ca cei opt legionari ce voiau să ajungă în Spania, să fi mers direct cu trenul până la Paris și de acolo să fi trecut în Spania; guvernul D-lui Leon Blum însă a refuzat viza pașapoartelor. Și astfel, cei opt legionari au trebuit să ocolească prin Nordul Europei pentru a ajunge la ținta lor.

Rostul plecării lor.

Vă veți fi întrebând însă dece au plecat legionarii noștri în Spania? Care să fie rostul plecării lor? Cei opt legionari au plecat pentru două motive în Spania. Intâi, fiindcă voiau să înmâneze Generalului Moscardo, eroul dela Alcazarul din Toledo, o sabie de onoare, prinos al admirației întregii legiuni, pentru eroismul cu care el și cu cadeții școalei militare de infanterie, au înfruntat timp de 70 de zile, asaltul comunist.

In al doilea rând cei opt legionari s'au dus să se înroleze în armata Generalului Franco pentru a se solidariza astfel cu acei cari, cu prețul vieții lor, apără Neamul și Crucea. Prin cei opt legionari cari vor lupta sub semnul crucei, întreaga legiune răspunde prezent la apelul făcut de către forțele naționaliste în lupta lor contra comuniștilor.

Ce se petrece în Spania.

Fiindcă în Spania nu se luptă frații de acelaș sânge și de aceeaș credință pentru cucerirea puterei. Cine vă spune astfel de lucruri vă înșeală. Pentruca oameni din acelaș neam să se omoare unii pe alții, pentruca locuitorii aceluiaș pământ să-i distrugă bogățiile, pentru ca fiecare om să-și lase totul și să-și riște viața, trebuește ca ceea ce-i desparte pe spanioli în două tabere dușmane, să fie o problemă vitală de care să depindă însăși existența lor ca Neam. Trebuește ca un dușman al vieții și al statului lor să se fi infiltrat încetul cu încetul printre ei. Acesta este adevărul. Comuniștii dela Moscova dându-și seama că Spania, dela detronarea regelui trăește în permanentă desorientare, au socotit că este un teren fertil pentru propagarea ideilor comuniste și pentru începutul revoluțiunilor parțiale care să ducă la comunizarea întregei lumi. Intr'adevăr, planul lor este de a ajunge la ***instaurarea comunismului în întreaga lume,*** încetul cu încetul, prin revoluțiuni parțiale, cucerind astfel lumea, nu dintr'odată, căci aceasta nu ar mai fi posibil astăzi, ci rând pe rând, fiecare popor în parte, pe etape. Primul popor care trebuia să cadă prada comuniștilor era Spania. Prima etapă fusese fixată în Peninsula Iberică. Dela fuga Regelui, Spania nu-și mai găsise echilibrul. Nici conducătorii, nici poporul nu știau în ce direcție să se îndrepte. Din această cauză, timp de 5 ani de zile, Spania a fost pradă agitațiunilor permanente. Guvernele se schimbau la câteva luni alegerile se făceau aproape în fiecare an. Curentele cele mai contradictorii găseau aprobarea poporului, rând pe rând. De această desorientare generală au profitat comuniștii și în preajma ultimelor alegeri au trimis în Spania oameni și bani cu cari au luptat pentru reușita Frontului Popular.

Regimul Frontului Popular.

Rezultatul a fost că *Frontul Popular,* această mască sub care comuniștii își ascund chipul și intențiile, a reușit — grație sprijinului comunist — în alegeri — și a luat astfel conducerea Spaniei.

Dar ei nu s'au mulțumit numai cu atât și au început imediat un regim de teroare contra tuturor celor pe care-i bănuiau de alte păreri decât ale lor, cu scopul de a-i scoate din luptă prin teroare sau moarte și de a ușura astfel, prin curățirea adversarilor, luarea puterii de către regimul comunist pur.

Toate mijloacele erau întrebuințate pentru a ajunge la scopul lor. Atacarea oamenilor pe stradă, provocarea de încăerări, arestarea fruntașilor naționaliști, devastarea locuințelor lor, incendierea bisericilor, batjocorirea preoților și alte asemenea lucruri.

In mai puțin de 2 luni de zile, dela 15 Februarie la 2 Aprilie, fără nici o provocare, Frontul Popular devastase: 163

D l Bănică Dobre

d. av. Vasile Marin

de case și 36 de biserici, dăduse foc la 72 de case și la 106 biserici, organizase peste 300 atacuri în care fuseseră răniți 345 oameni și omorâți 74. Teroarea Frontului Popular din Spania nu mai avea nici o margine. Ingrozit de cele ce se petreceau, Calvo Sotello șeful grupării naționaliste, arată în Parlament toate aceste orori și ceru sfârșitul lor. Omul care avusese curajul de a arăta lumei întregi ceea ce înseamnă regimul Frontului Popular, își semnase singur condamnarea la moarte. Câteva săptămâni mai târziu, câțiva polițiști, îl ridicară în mijlocul nopții de acasă, iar a doua zi cadavrul său ciopârțit fu găsit, de către niște trecători, svârlit la poarta unui cimitir.

Isbucnirea revoluției naționale

Această crimă a fost picatura care umple prea mult paharul și face să se reverse apa. Dându-și seama de ceea ce comuniștii urmăreau și văzând că nu se dau înapoi dela nimic pentru a-și ajunge scopul, naționaliștii spanioli ajunseră la concluzia că răbdarea lor nu face decât să-i încurajeze pe comuniștii care luau calmul lor drept lașitate. Și atunci, văzând că nu mai este nici un alt mijloc, ei puseră mâna pe arme, pentru a-și apăra Familia, Neamul și Credința.

Comuniștilor dela Moscova nu le convenea însă să scape din mână o pradă pentru care cheltuiseră atâția bani și pierduseră atâta timp. Ei obligară guvernul Frontului Popular să reziste cu armele și astfel, din ordinul Moscovei, războiul civil începu în Spania.

Acest răsboi nu are loc între două clase sociale, așa cum ziarele jidovești vor să-l înfățișeze. Este un război între creștinii și naționaliștii spanioli de o parte și agenții bolșevismului de altă parte. In această luptă pe viață și pe moarte, dintre cele două forțe război în care nu va fi pace decât prin înfrângerea definitivă a uneia din ele, Spania este primul teatru de luptă. La această primă încăerare, noi legionarii care de ani de zile luptăm aci pentru a ne apăra țara creștină, nu se putea

să lipsim. De aceea au plecat cei opt legionari. Pentru a lupta contra duşmanilor noştri de totdeauna. Şi pentru a arăta în acelaş timp întregii lumi că simţimântele şi ideile poporului nostru, nu sunt acelea ce se exprimă de către reprezentanţii ei oficiali la fiecare ocazie. Că şi românii sunt gata să lupte pentru Neamul şi Credinţa lor. Că şi ei de abia aşteaptă să înfrunte la rândul lor ofensiva judeo-bolşevică. In această luptă universală, în acest război dintre credincioşi şi duşmanii lui Dumnezeu, românii s'au prezentat prin cei opt legionari trimişi acolo. Şi odată cu ei, au răspuns toţi cei ce simt româneşte şi creştineşte în această ţară

Generalul Moscardo.

Legionarii români însă nu au plecat numai pentru a se lupta pe frontul spaniol. Ei s'au dus pentru ca să-şi exprime sentimentul de admiraţie al tuturor legionarilor pentru eroismul de care a dat dovadă Generalul Moscardo şi cu cadeţii săi, în apărarea Alcazarului din Toledo. Prin demnitatea atitudinei, prin dârzenia rezistenţei, prin statornicia

D-l avocat Ion Moţa

în credinţă, prin dispreţul de moarte şi prin curajul cu care au luptat, cadeţii dela Alcazar, în frunte cu Generalul Moscardo, sunt întruchiparea eroismului neamului spaniol în luptă cu păgânii. Moscardo era colonelul comandant al şcoalei militare de infanterie din Toledo. Această şcoală era situată pe dealurile Alcazarului din mijlocul oraşului Toledo, în clădirea fostului palat regal de pe vremea când cu câteva sute de ani înainte, Toledo era capitala Spaniei. In această şcoală, între pereţii care vorbeau de gloria vechiului imperiu spaniol şi pe zidurile cărora aproape fiecare din cadeţi găsea înscris pe tabloul de onoare numele fratelui, tatălui sau al vre-unui străbun mort pentru Spania, cadeţii învăţaseră dela comandantul lor ce înseamnă patria, care este datoria ofiţerului şi ce supremă onoare este pentru el de a muri pe câmpul de luptă, apărându-şi neamul. In momentul isbucnirei războiului civil. In momentul isbucnirei revoluţiei naţionale însă, şcoala era goală. Cadeţii erau plecaţi în vacanţă. Colonelul Moscardo şi cu câţiva ofiţeri erau singurii ce se găseau în Alcazar.

D-l G-ral Gh. Cantacuzino-Grănicerul

Toţi ofiţerii garnizoanei din Toledo se declară însă de partea revoluţiunei naţionale şi se puseră toţi sub comanda colonelului Moscardo. La auzul acestei veşti, cadeţii cari erau răspândiţi pe întreg teritoriul ţării, fiecare la familia sa, îşi părăsiră căminul şi alergară cu toţii la Toledo pentru a lupta alături de colonelul Moscardo. Frontul Popular în faţa acestei ralieri a tineretului militar la revoluţiunea naţională decise cucerirea cu orice preţ a oraşului Toledo, ca astfel printr'o înfrângere fizică, să distrugă efectul moral al gestului cadeţilor. In acest scop guvernul dela Madrid trimise 11000 oameni la Toledo.

Retragerea pe Alcazar

Moscardo nu avea sub comanda sa însă decât 800 de guarzi civili, 600 de cadeţi, câţiva ingineri şi doi medici. Pe de altă parte, Toledo, singurul oraş din centrul Spaniei care se raliase mişcării naţionaliste, era complect izolat în mijlocul teritoriului ce se declarase partizan al Frontului Popular. Toledo era o insulă naţionalistă în mijlocul desmăţului comunist; o citadelă crestină în mijlocul păgânismului. In asemenea condiţiuni era imposibil însă ca oraşul să poată fi apărat. Inconjurat din toate părţile de duşmani, găsindu-se mult prea departe de frontul trupelor naţionaliste, orice încercare de rezistenţă în oraş era dinainte condamnată. Singurul lucru ce le rămânea de făcut, celor ce cu preţul vieţii lor, avuseseră curajul să afirme credinţa lor, era să se închidă în cetăţuia Alcazarului împreună cu toţi acei ce preferau să moară decât să se predea. Şi astfel la 22 Iulie, colonelul Moscardo şi cu cadeţii săi şi cu guarzii ce-l urmară, se 'nchiseră în cetăţuia Alcazarului. Mamele însă refuzară să-şi lase copiii singuri; femeile îşi urmară soţii, şi copiii îşi urmară mamele şi astfel se 'nchiseră cu toţii, acei ce credeau şi luptau pentru Spania, între zidurile Alcazarului care nu avea să le mai dea drumul decât morţi sau liberi.

Odată închişi în cetăţue, ei începură să organizeze rezistenţa.

Drept arme ei nu aveau decât 1000 puşti, câteva mitraliere şi un tun scos din muzeul şcoalei.

Drept hrană ei nu aveau decât 264 catâri şi grâul ce-l smulgeau noaptea cu preţul vieţii lor, sub gloanţele adverse.

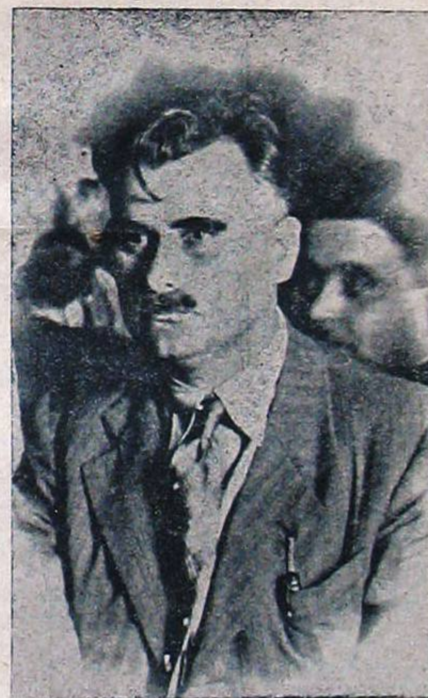
Drept băutură, ei aveau apa ce se găsea în depozitele şcoalei, apă ce trebuia să le ajungă până la sfârşit, deoarece în curând toate fântânile din jur fură otrăvite de asediatori.

Drept adăpost, ei aveau subteranele fortăreţei, căci în curând toate clădirile de deasupra pământului vor fi fost prefăcute în ruine de obuzele duşmane.

Asediul.

Oraşul lipsit de orice apărare fu imediat ocupat de trupele Frontului Popular. Cucerirea cetăţii în care se retrăseseră cadeţii era imposibilă atâta timp cât zidurile ei rezistau şi atâta timp cât apărătorii ei trăiau. Aşezată pe o colină, în mijlocul oraşului, cu zidurile groase, menită pe vremuri să reziste altor atacuri păgâne, cetăţuia Alcazarului nu putea fi cucerită decât prin distrugere, iar oamenii dinlăuntrul ei dovediseră că nu puteau fi învinşi decât prin omorâre. Şi astfel, asediul începu. Zilnic cetatea fu bombardată de artileria grea adusă în acest scop. Zilnic cetatea fu atacată de către armatele duşmane sosite din Madrid. De dimineaţă până seara tunurile bubuiau. De dimineaţă şi până seara obuzele se spărgeau în zidurile cetăţii, slăbindu-i rezistenţa. De dimineaţă şi până seara gloanţele urmăreau mişcările cadeţilor, rănindu-i şi omorându-i. Rând pe rând, zidurile cedau. Sub presiunea obuzelor, turnurile cădeau.

Sub ploaia de gloanţe, apărătorii mureau. Găurile făcute de exploziile obuzelor deschideau asediatorilor drumuri din ce în ce mai greu de apărat.

D-l Inginer Gh. Clime

Lipsa de hrană suficientă, tensiunea sub care trăiau, slăbea din ce în ce mai mult puterea cadeţilor. Şi totuşi, cu toate lipsurile, cu toată oboseala, cu toate rănile ei continuau să reziste. Pe deasupra zidurilor ce cădeau, pe deasupra ruinelor ce apăreau, se ridica, din mijlocul dărâmăturilor, o putere contra căreia nu exista obuz, nu exista glonţ, nu exista mijloc s'o distrugă. Era sufletul eroic al celor ce-şi apărau credinţa.

In fiecare zi, la amiază, o voce tunătoare se apropia de ruine şi le svârlea ameninţări: „O să vă violăm femeile; o să vă scoatem ochii, o să vă jupuim de vii. Noi suntem tari pe când voi sunteţi bolnavi, flămânzi, obosiţi. Veţi fi învinşi şi nici unul nu va ieşi viu dintre dărâmături".

Şi în fiecare zi, drept răs-

Copii lui Ion Moţa, Gabriela şi Mihai

puns la aceste amenințări, se auzea un strigăt formidabil:

Trăiască Spania.

Și astfel, zilele treceau. Asediul continua cu aceeaș intensitate. Apărarea se făcea cu aceeaș dârzenie. Era însă din ce în ce mai greu. Pe zi ce trecea, hrana scădea. Pe zi ce trecea, răniții se înmulțeau și morții se îngrămădeau. Viața înlăuntrul Alcazarului devenea pe zi ce trecea mai grea și puterea de rezistență diminua. Locurile lor de adăpost erau din ce în ce mai puține: fugind din dărâmătură în dărâmătură, ei căutau să se ferească cât mai mult de obuzele dușmane. Nu frica de moarte îi făcea să fugă de obuze, ci conștiința că în acele momente trebuia să reziste cât mai mult, să trăiască cât mai mulți pentru ca astfel să poată rezista cât mai îndelungat. Bărbații luptau și apărau cetatea. Femeile îngrijeau răniții și se ocupau de hrană. Medicii îngrijeau răniții. Și astfel toți își dădeau contribuția lor, fiecare după forțele și puterile sale, pentru ca ideea pentru care se închiseseră între zidurile Alcazarului să isbândească.

D-l Av. Al. Catacuzino

Cei ce mureau erau la început îngropați în pământul din fața cetățuii. Cum însă dușmanii observaseră aceasta și profitau de această ocazie pentru ca să ucidă pe cei ce veneau sa-și îndeplinească ultima datorie față de un camarad mort, au trebuit în curând să așeze cadavrele pe fundul unui basin. Pentru ca să le acopere corpurile, ei ridicau pietrele, iar pentru a îndeplini datina creștinească de a-i acoperi cu pământ, presărau doar câțiva pumni de țărână deasupra. Preot n'aveau. După cum în largul mării, în lipsa Preotului, comandantul vaporului se roagă Domnului pentru sufletul mortului, tot astfel aci, colonelul Moscardo implora mila Domnului pentru camarazii morți în lupta lor pentru patrie și pentru menținerea credinței. Când mai târziu fură întrebați de ce n'au ars cadavrele care puteau să provoace o molimă printre asediați, ei răspunseră: „Suntem creștini".

Un grup de comuniști din Spania împușcă statuia Mântuitorului Isus Hristos. Iată pe cine au plecat să apere legionarii români. Foile național țărăniste Dreptatea plus Dimineața și Adevărul masonului Sadoveanu susțin că în Spania este o simplă luptă între „ciocoi" și asupriți

Omorârea fiului lui Moscardo

După săptămâni întregi de bombardament, după săptămâni întregi de lupte în fața indignării lumei civilizate și a efectului moral pe care rezistența Alcazarului îl producea asupra tuturor luptătorilor, guvernul din Madrid hotărî întrebuințarea oricărui mijloc pentru distrugerea și cucerirea cetățuii.

Se începu cu Moscardo. Intr'o dimineață, telefonul care dintr'adins fusese lăsat de către asediați pentru a-l putea întrebuința ca mijloc de presiune morală, sună în biroul său. Dela începutul asediului, în fiecare zi, comandantul forțelor guvernamentale căuta să-l convingă pe Moscardo prin telefon, să se predea. In fiecare zi primea însă acelaș refuz. De data aceasta însă, la celălalt capăt al firului, nu mai era comandantul trupelor inamice. Era chiar fiul lui Moscardo. Tânăr de 18 ani, student la Politechnica din Madrid, el fusese făcut prizonier, pe când venea spre Toledo pentru a lupta alături de tatăl său.

—Tată, auzi el, oamenii aceștia spun că vor să mă omoare dacă nu te predai. Nu-i asculta. Fă astfel cum ași face eu dacă ași fi în locul tău.

—Iubitul meu copil, pentru ca să-ți salvezi viața ei vor să ne păteze onoarea noastră și a celor ce-mi sunt încredințați.

Primește moartea strigând: Cred în Hristos, Trăiască Spania.

Nimeni nu-i mai răspunse. Moscardo nu închise însă telefonul. In liniștea ce se făcuse se auzi o salvă de foc. Apoi vocea fiului său care murea strigând: **Cred în Hristos, Trăiască Spania.**

Incercarea dăduse greș. Copilul nevinovat fusese omorât zadarnic. Barbaria fusese inutilă căci Alcazarul nu se predase. Colonelul Moscardo dovedise că înainte de a fi tată, era spaniol.

Dinamitarea Cetății.

Văzând că nu există nici un mijloc pentru a-i face să se predea pe cadeți, guvernamentalii hotărâră să nimicească fortăreața. In acest scop ei săpară în flancul dealului pe care era clădit Alcazarul mai multe tuneluri în care depozitară cantități imense de dinamită. Tunelurile se săpau sub subteranele întunecoase, în care unii peste alții zăceau bolnavii, dormeau copii, alăptau mamele, mureau răniții. Zgomotul săpăturilor ce-l auzeau sub ei îi umplea de groază. Trăind în beznă și cu zgomotul permanent de dedesupt al celor ce lucrau la moartea lor, ei se așteptau din moment în moment la o explozie care să-i arunce în aer, sau să-i îngroape de vii sub dărâmături. Totuși nimeni nu se da, nimeni nu se văita. Iși așteptau cu toții soarta cu gândul la Dumnezeu și la patria lor; zgomotul de sub ei continua zi și noapte fără oprire. Dealul de sub fortăreață era săpat fără întrerupere. Cum armatele generalului Franco se apropiau din ce în ce mai mult de Toledo pentru a-i scăpa pe asediați, guvernul dându-și seama de pericol hătărî să dea foc dinamitei ce o așezaseră sub cetățuie. O explozie groaznică se auzi. Ultimul turn ce mai rămăsese în picioare sări în aer. Zidurile se dărâmară unele peste altele. Pământul se rostogoli făcând gropi imense. După sgomotul îngrozitor al exploziei urmă o tăcere de moarte. Guvernamentalii crezură că asediații fuseseră prinși sub dărâmături și omorâți. Siguri de victorie porniră la atac pentru ca să puie stăpânire pe ruine și să ciopărțească cadavrele. De abia ajunseră între ruine și dintre dărâmături porniră ropote de foc. Cadeții era încă în viață. Plini de răni, slăbiți și de abia ți-

nându-se pe picioare ei se apără la baionetă cu o îndârjire necunoscută încă în istorie. Guvernamentalii fură respinşi cu mari pierderi.

Şi astfel şi această încercare eşuă.

Se încearcă să se dea foc cetăţii.

Panica intrase în rândurile guvernamentalilor. Toate încercările de cucerirea cetăţii fuseră zădărnicite de eroismul cadeţilor. Dărâmată, distrusă de obuze şi dinamită, cetatea totuşi rezista.

Inconjuraţi de două luni de zile, bombardaţi în fiecare zi, atacaţi la fiecare ceas, omorâţi la fiecare clipă, cadeţii strânşi în jurul comandantului lor, Col. Moscardo, rezistau. Nici foamea, nici moartea celor scumpi, nici obuzele, nici dinamita nu-i convisese să se predea. Orice incercare se dovedea inutilă. Cetatea nu putea fi cucerită decât după moartea ultimului cadet. Se încearcă atunci ultimul mijloc: să se dea foc cetăţii. Din cauza distanţei dintre cetate şi prima linie a asediatorilor, se hotărî să se întrebuinţeze un tub lung de 70 m. Un grup de miliţieni urcă dealul cu tubul, în timp ce jos, la poalele dealului, asigura urcuşul cu focurile de armă, gata să pornească la prima apariţie care ar încerca zădărnicirea operaţiei. Miliţienii ajung în vârful dealului. Incep să stropească. Din dosul zidurilor nu se aude nici un sgomot. Par'că toată lumea ar fi fost moartă, par'că zidurile ar fi fost părăsite. Miliţienii sunt siguri de reuşită. In curând vor da foc ruinelor şi odată cu zidurile vor arde şi ultimele vieţii ce mai rezistau.

Cine ar îndrăsni să-i atace acum, ştiind dinainte că focul din vale i-ar omorâ imediat, fără să se poată apăra şi fără ca măcar să poată împiedeca stropirea. Totuşi deodată un grup de cadeţi apare. Cu o iuţeală uluitoare, nimiceşte grupul de miliţieni şi cu focuri de armă sparg depozitul de benzină.

Şi astfel cea de a treia încercare este zădărnicită prin curajul, dispreţul de moarte şi de desperarea cu care luptau cadeţii.

O maică desgropată şi întinsă pe gard. Un „asuprit" cum zic naţional ţărăniştii, îşi bate joc de ea.

Salvarea

Intre timp armatele naţionaliste se apropiau din ce în ce mai mult de Toledo. In seara zilei de 26 Septembrie avantgarda Generalului Franco soseşte la porţile oraşului. Timp de 2 zile durează luptele înlăuntrul oraşului şi la 28 Septembrie Toledo este iarăşi în mâinile naţionaliştilor.

Dintre ruine apar cei ce supravieţuiseră asaltului de 70 zile. Injumătăţiţi ca număr, palizi, cu hainele rupte, slăbiţi de foame şi epuizaţi de lupte cadeţii fac front în curtea Alcazarului pentru a primi pe generalul Varela, liberatorul lor.

Colonelul Moscardo, în poziţia de drepţi, prezintă arma şi-i dă raportul:

—Aici nimic nou, Domnule General.

In acest răspuns a cărui măreţie nu este întrecută decât de aceia a faptelor lor, Generalul Moscardo şi cadeţii săi au înţeles să spună că la Alcazar nu se petrecuse nimic nou, deoarece ei nu făcuseră altceva, decât să-şi facă datoria. Şi îndeplinirea datoriei nu este un fapt care merită să fie menţionat în mod special. Modestia Colonelului Moscardo şi-a cadeţilor săi nu are pereche, decât în eroismul cu care au apărat credinţa.

In faţa unor astfel de fapte în faţa unor astfel de suflete, în faţa unor astfel de oameni să ne descoperim cu toţii, cei ce am crescut în cultul onoarei şi al neamului.

Pentru mărturisirea admiraţiei noastre a tuturora, legionarii plecaţi în Spania îi duc, din partea noastră a tuturor, o sabie de onoare.

Pentru a-i înmâna această sabie a fost ales Generalul Cantacuzino-Grănicerul, eroul din războiul nostru de întregire, pentrucă astfel un erou, un luptător pe front, să fie acela care să salute pe eroul spaniol.

Pentru a i-se înmâna a fost aleasă sabia cu care Generalul Cantacuzino s'a luptat în războiu, pentrucă astfel prinos pentru eroismul său să-i fie oferită arma care a fost martoră eroismului Generalului Cantacuzino.

Moaştele sfinţilor sunt scoase şi aruncate afară din Biserici

OMAGIU

Voi ce aţi plecat pe frontul din Spania în frunte cu Generalul Cantacuzino, sunteţi trimişii sufletului nostru, sunteţi realizarea dorinţei noastre a tuturora de a ne jertfi pentru ideile pentru care luptăm. Reprezentanţi a tot ce este mai curat în ţara Românească, fiţi mândri de rolul ce vi-la hărăzit Dumnezeu. După cum noi suntem mândri de voi. Odată cu dragostea şi admiraţia noastra a-ţi luat cu voi şi sufletele noastre.

Şi în momentul în care veţi avea fericirea să vă luptaţi cu forţele întunericului, uitaţi-vă împrejur! ne veţi vedea pe toţi alături de voi. Fiindcă soarta n'a vrut să ne dea fericirea de-a fi şi cu trupurile acolo în primele rânduri. Fiţi sigur că rămuşi aci vom şti să ne facem datoria. Ne vom sforţa să vă urmăm în opera ce-aţi început.

Mândri şi fericiţi, faceţi-vă datoria. Tot astfel ne-o vom face şi noi. Căci şi noi avem pentru ce să trăim şi pentru ce să murim.

Un punct de onoare pentru întreaga ortodoxie

Un preot ortodox român îmbrăcat în odăjdii şi cu crucea în mână pe frontul spaniol.

Este fără îndoială un punct de mare onoare pentru preoţia ortodoxă şi pentru noi toţi cari suntem creştini.

Epitetul de „zurbagiu" aruncat dăunăzi constitue un act de ingrozitoare ofensă faţă de măreţia

simbolică a gestului.

Cu toţii, preoţi şi laici, suntem pătrunşi de mândrie în faţa măreţului gest.

Tineretul acestei naţii nu poate permite şi nu va permite ca asemenea acte pline de măreţie şi de onoare să fie terfelite şi călcate în picioare.

Inţelesul plecărei noastre în Spania

de ION MOŢA.

Cu câteva minute înainte de a părăsi pământul românesc, Ion Moţa, fostul preşedinte al centrului studenţesc Cluj şi actualul preşedinte al „Generaţiei mişcării Studenţeşti", a scris următorul articol.

Peste câteva minute vom fi trecut graniţa scumpei noastre Românii, vom fi părăsit pământul românesc în drum spre Spania, spre pământ străin.

E oare cu adevărat străin pământul acesta al Spaniei spre care mergem astăzi cu atâta dragoste şi avânt, noi legionarii cari totuşi iubim mai presus de orice pământul nostru strămoşesc?

Iată azi când Dumnezeu a vrut să încerce omenirea şi credinţa ei prin cea mai cumplită primejdie şi suferinţă, aceea a năvălirii sălbatice a comunismului diavolesc, asupra întregii lumi, — astăzi atacul duşman fiind deslănţuit pe front mondial (în toate ţările lumii deopotrivă), trebue ca şi apărarea creştină să fie tot pe plan mondial, (adică printr'o înţelegere de luptă între toate ţările împotriva comunismului).

In semnul acestei uniri a creştinătăţii pentru apărarea sfintei Cruci, plecăm astăzi spre pământul spaniol care nu mai este un pământ străin pentru noi, deoarece de soarta bătăliei care se desfăşoară acum acolo, va atârna mult însăşi fericirea ţării noastre.

De va cădea Crucea la pământ în Spania, se vor clătina temeliile ei şi în România iar comunismul, dacă ar fi biruitor azi acolo, se va năpusti mâine asupra noastră.

De aceea inima noastră nu stă străină în faţa durerii de azi a Spaniei. Ne e dragă soarta Spaniei de astăzi, iar pământul ei, spre care mergem, nu e pentru inimile noastre un pământ străin. Căci **nu poate fi străin pentru noi un pământ pe care se hotărăşte şi soarta poporului nostru românesc**

De aceea, Români, trimiteţi cu toţi împreună cu noi, o părticică a inimii voastre în Spania, să stea acolo de veghe pentru viitorul copiilor voştri şi pentru apărarea pământului nostru românesc.

TRĂIASCĂ ROMANIA!

TRĂIASCĂ LEGIUNEA SI CĂPITANUL.

Citâm pentru preoţi

din Bolşevismul anti-religios

de D-r CAROL STARKE
Profesor la Academia Teologică romano-catolică
1936. Editura Ziarului „Farul Nou"

PENTRU COMUNIŞTI

„Credinţa în Dumnezeu este o utopie, iar religia o prostie. Religia este opium pentru popor. Idea de Dumnezeu, creatorul întregului univers este idea cea mai mârşavă".

* * *

I. Stepanov, unul dintre principalii teoreticieni ai bolşevismului spune: „chiar şi cel mai orb vede cât de trebuincioasă este lupta hotărâtă împotriva popilor, fie că s'ar numi preoţi, stareţi etc.... nici mai puţin nu se poate ocoli lupta contra lui Dumnezeu. Iar Lenin spune „Aceasta este sigur: noi trebue să luptăm împotriva religiei".

* * *

In decretul dela 23 Ianuarie 1918 se spune: „Invăţământul religios este oprit în toate şcolile statului, atât în cele publice cât şi în cele particulare". (Pag. 12). La 13 Iunie 1921 comitetul central executiv a dispus interzicerea predării cursului religios tuturor persoanelor sub 18 ani, fie în biserici, fie în locuinţele particulare. (pag. 14).

* * *

„Au început să se dărâme capelele şi bisericele, sau închizându-le să le profaneze, transformându-le în săli de cinematograf, teatru, cluburi, muzee, restaurante etc. In anul 1927-1928 au căzut jertfă acestei nelegiuiri 2019 de biserici.. Intr'un decret dat la 15 Mai 1932, care este iscălit de *Stalin* şi adoptat de Consiliul Comisarilor Poporului, stă scris: *„Până la 1 Maiu 1937 nu mai au voe să existe pe teritoriul Uniunii Sovietelor nici o casă de rugăciune"*. (Pag, 15-16).

* * *

„La 22 Ianuarie 1930 a fost aruncată în aer măreaţa mânăstire Simonă, cel mai vechi monument cultural al Rusiei. Tot aşa mânăstirea Ciudov". Sanctuarul Maicii Domnului din Piaţa Frumoasă în Moscova a fost aruncat în aer într'o noapte din Iulie 1929 pe motiv că *„stinghereşte circulaţia"*. (Pag, 16).

* * *

„In faţa statului preoţii nu mai au nici un drept şi pot fi oricând împuşcaţi ca antirevoluţionari". Totuşi episcopii, preoţii şi călugării au stat în luptă ca eroi, primind moartea de martir. Astfel în Mânăstirea Donskoi a fost ucis la *8 Aprilie 1925*, venerabilul Patriarh al Moscovei *Tihon* iar urmaşul său *Petru Cruti* a fost exilat în Siberia şi omorât". (Pag. 18).

* * *

Mulţi preoţi şi episcopi au fost împuşcaţi pe motiv că predau religia la copii. In anul 1935 au fost omorâţi 29 pe când alţi 2687 de preoţi îşi aşteptau aceiaşi soartă. Un preot Gavel Sepanvski a fost împuşcat pe motiv că ar fi antirevoluţionar, pentrucă a spus într'o predică: „In străinătate credinţa religioasă creşte şi în curând va fi aşa şi la noi". (Pag. 19).

* * *

Mii de preoţi şi de oameni stau prin închisori, fără altă vină decât acea de a fi crezut în Dumnezeu. Un episcop vinovat scria din închisoare următoarele rânduri: „Locul unde mă aflu e atât de strâmpt încât nu pot sta decât culcat pe o parte. N'avem apă, nici hrană. Cea mai din urmă închisoare ar fi un palat faţă de ceace e aici. Dimineaţa corpurile noastre sunt pline de sânge. Tovarăşul meu de suferinţă episcopul R. a trebuit să sufere şi să moară în acest loc îngrozitor". (Pag. 20).

* * *

„Copii sunt lăsaţi fără părinţi şi duşi în şcoale anume făcute să-i înveţe să hulească pe Dumnezeu. Un învăţător german spune că „pe pereţii şcoalelor atârnă cele mai murdare şi mai revoltătoare tablouri care batjocoresc pe Dumnezeu, pe Christos şi lucrurile sfinte. Numele lui Dumnezeu este pronunţat numai spre a-l huli şi al blestema". (Pag.28)

* * *

Pericolul cel mare e că „bolşevismul nu se mulţumeşte cu lupta contra credinţei în Rusia. El vrea să facă aceasta în toate popoarele... Ghiarele pline de sânge ale comunismului se înfig peste tot. In 12 ţări din Europa s'a format *„Liga contra lui Dumnezeu"* sub directa conducere a Moscovei. (Oficiosul lor ziarul Boboznic „(Fără Dumnezeu)" apare zilnic într'un milion de exemplare).

Cât de grăitoare sunt, în această privinţă, faptele petrecute în *Mexico* şi acele ce se desfăşoară în faţa ochilor noştri în Spania!

Dacă a ajuns el în Mexico şi în Spania, să ne ocolească oare pe noi".? (Pag. 31)

Cuvinte pentru cei plecaţi în Spania

rostite de D-l M. Manoilescu în ziua de 11 Decembrie la Festivalul Centrului Studenţesc Bucureşti

Există o singură invidie de care nu este capabil nici sufletul celui mai ticălos om; este invidia faţă de proprii săi copii.

Apropierea cea mare între generaţii se face în focul luptei, când în acelaş timp se jertfesc pentru un ideal şi tatăl şi feciorii.

Şi gândul nostru merge în această clipă către un tată cu şapte feciori de suflet care au plecat departe ca să ducă un gând şi o mărturisire românească.

Undeva, unde se porneşte lupta cea mare dintre bine şi rău (aplauze) acolo spre Soare Apune, a plecat Generalul Cantacuzino-Grănicerul cu copiii lui, aşa cum a plecat altădată, în gândul şi închipuirea populară, Banul Mărăcine.

N'au stabilit istoricii dacă Banul Mărăcine a împlinit sau nu, ceiace se povesteşte despre dânsul. Poporul însă aşa l-a voit pe Banul Mărăcine: eroic, inutil de eroic, mergând să-şi dea viaţa pentru o cauză îndepărtată.

De aceia existenţa aceasta legendară a Banului Mărăcine este mult mai reală decât o existenţă istorică.

In ea se oglindeşte sufletul unui popor care înţelege că suprema înălţare a unui neam este dăruirea de suflet.

Cei opt au plecat ca nişte cavaleri ai românismului în cea dintâi cruciadă care se face din răsărit spre apus.

Desigur, burghezii noştri deprinşi să judece totul prin *cantitate* în loc de *înălţime*, vor zice: „ce pot ajuta şi să facă opt oameni într'un atât de mare războiu?".

Ce pot să facă?

Doamnelor, Domnilor şi Iubiţi camarazi. Intr'o clipă când de numele României nu se leagă peste graniţe decât ecoul unor scandaluri răsunătoare, cei opt se duc să reabiliteze România (aplauze prelungite şi îndelung repetate).

Căci există în lume o conştiinţă creştină; există o nouă „societate a naţiunilor" care se ridică, a naţiunilor reîntinerite şi idealiste, care înţeleg ce înseamnă un asemenea gest.

Dar faptele unor astfel de eroi, se întorc totdeauna şi răsplătesc neamul din care ei au eşit.

Când şi cum, numai Cel de sus o hotărăşte. Dar se întorc.

Către 1780 un tânăr locotenent francez Laffayette pleaca *singur* în America ca să lupte pentru independenţa ei. Desigur că şi atunci se vor fi găsit unii burghezi cari să zică: „ce va face acolo un singur om? Va putea hotărî oare el victoria Americei revoluţionare?".

A trecut mai bine de un veac. La 1917 pe vremea războiului Franţa se găsea într'o groaznică strâmtoare Şi atunci au început să pornească către Franţa, armatele Americei.

Iar când comandantul corpului expediţionar Pershing a sosit la Paris, s'a prezentat în faţa statuei lui Laffayette şi a spus un singur cuvânt: „Laffayette nous voila".

Iată cum rodise peste veacuri pentru patria lui, gestul unui singur om. Cine ştie ce va rodi şi pentru noi în veac, gestul celor opt?

Căci ei sunt ambasadorii României celei pure, către Europa cea pură, care mijeşte azi la orizontul vremei

* * *

Eri seară ei au adormit în corturile lor în care suflă aspru vântul dela Sierra Guadarama. Au adormit gândindu-se: „Este prima dată când 10 Decembrie ne găseşte departe. Este cel dintâiu 10 Decembrie, când nu suntem între camarazii noştrii".

Dar se înşeală.

Căci sunt nu numai între camarazii lor, dar între toţi românii cu suflet românesc.

Chiar în această clipă simt cum din sufletul Dvs. pleacă departe către dânşii o adiere purtând miros de sulfină, aroma câmpiilor noastre.

Şi când în noapte, obosiţi de luptă, această boare va trece deasupra capetelor lor, ei vor simţi că ţara însăşi se apleacă asupra lor punându-le pe frunţile gânditoare o mână blândă de mamă (aplauze prelungite şi repetate).

D-l Ghelmegeanu

a vorbit la Cameră

A vorbit la Cameră în chestiunea manifestului lansat de Uniunea naţională a Studenţilor români.

Afirmă că aceasta ar fi în mâna unei minorităţi de studenţi.

Răspundem: nu. Pentru că această Uniune se alege prin vot, nu prin lovitură de stat, şi este expresia fidelă, a întregii studenţimi române creştine. Este expresie fidelă: pentrucă la studenţime nu se fac alegeri cu furturi de urne.

D-l Ghelmegeanu are aerul să spună că studenţimea provoacă. Şi cere măsuri contra ei. Nu. Provoacă fraza obraznică, provoacă *insulta* aruncată pe nedrept, pe care nu aveţi nici măcar lealitatea de a o retracta.

Să ne lăsaţi în pace. Să nu mai izbiţi în sufletele noastre recoltând pentru fiecare lovitură aplauzele jidănimii şi a tuturor duşmanilor viitorului nostru.

Vreţi să ne loviţi, să ne atacaţi mereu, să recoltaţi recunoştinţa presei jidoveşti?

Dacă o faceţi, aveţi cel puţin curajul, franchetea, de a nu mai răcni atunci când ne apărăm.

Ne *provocaţi* şi pe urmă vă adresaţi guvernului. Mai bine nu ne-aţi mai provoca şi ne-aţi lăsa în plata lui Dumnezeu.

Eremia Socariciu
Student Constănţean, anul V litere.

Reaparem. Celor ce datorăm sume, le vom răspunde aşa cum cere linia onoarei; cerem acelaş lucru şi celor care ne datorează nouă.

Costul abonamentului este de Lei 100, şi se plăteşte anticipat. Nu trimitem numere de probă; cine crede în noi nu cerşeşte. Incă odată cerem depozitarilor noştri regularea conturilor vechi.

Lenin, definind bolşevismul, a spus:
„BOLŞEVISM INSEAMNĂ ATAC".
Domnul Mihalache voeşte să fie aliat cu bolşevismul, pentrucă bolşevismul susţine D-sa „vrea pace". Pacea intunericului. Pacea satanică, răspundem noi.

Ce spune Presa despre cei plecaţi în Spania.

In afară de presa care ne insultă camarazii şi de aceia care tace, se mai găsesc şi oameni cari vorbesc pe linia sufletului acestui neam.

Spicuim deocamdată din două articole:

Spicuim aci câte-va fragmente din articolele scrise în ziarele româneşti cu ocazia plecărei legionarilor români în Spania. Zilele acestea, spune scriitorul **N. Crevedia** în articolul „**Plecarea în legendă**" apărut în ziarul Porunca Vremei, s'a petrecut în România un gest care ar trebui să ne cutremure.

Generalul Cantacuzino-Grănicerul însoţit de alţi şapte legionari, au luat acum în plină iarnă drumul Spaniei. A fost impresionantă plecarea legionarilor noştri în Spania.

Impresionantă tocmai prin simplitatea cu care s'a produs gestul. Vitejii noştri şi-au pus pe umăr gradele pe care le-au avut în armata română, şi cu care vor fi asimilaţi să comande şi să lupte pe frontul naţionalist Spaniol; şi-au luat lângă inimă săculeţul de pământ în care dospeşte sângele strămoşilor, şi-au părăsit case şi profesiuni, familia, şi ocrotiţi de icoana Sf. Arhanghel Mihail, dăruită de Căpitan, au plecat căutând să predea altui erou o sabie şi să contribue şi ei la desrobirea sfântului mormânt al Spaniei de azi.

Mărete timpuri trăim; splendide caractere de nutár, răsar din mocirla acestor zile în care tinereţea fie că admiră pe Coroiu, fie că se bagă slugă politicianismului democrat care dă slujbe, cariere şi delicii.

Mărete momente de legendă când cei 67 de ani ai unui general glorios se adună ca o flacără într-o tinereţe eternă şi îmbietoare, ferice de acela care a putut să creeze o astfel de frumoasă grădină de caractere eroice.

Mâine, peste o lună, peste două, cei şapte şi cu Generalul opt, se vor înapoia între noi încărcaţi de răni şi de medalii. Poate că mâine, peste o lună, peste două, nu se va mai întoarce nici unul, nu se vor mai întoarce din aces nou Ierusalim de cât numele lor.

Cu atât mai bine. Mai înaltă şi mai supremă va părea generaţiilor viitoare, jertfa lor legionară, pentru victoria cruci şi a sângelui latin care apă nu se face.

In articolul **„Latinitatea românească la Madrid"**, **Dr. Ilie Rădulescu** spune: „O ştire laconică ne vesteşte că Generalul Cantacuzino însoţit de o echipă alcătuită din tot ce are mai valoros mişcarea legionară românească a plecat la Madrid, să lupte împotriva satanei bolşevice şi să se întâlnească cu moartea. Hotărârea aceasta stoică, legionară, cu accente vibrante de epope neverosimilă pentru vremurile noastre de pălmiure a eroismului, actul acesta-pentru uni nebunesc,-care ne întoarce brutal spre secolele de purpură ale expediţiilor în numele crucii, va sgudui profund conştiinţa românească la răspântia decisivă la care am ajuns.

Vreţi să înţelegeţi dinamica forţă spirituală care a mobilizat şi a înpins aceste inimi româneşti spre Madrid? Iat-o; e pornirea sângelui, e chemarea conştiinţei latine, este în fine irezistibilul aceleaşi idei, care răscoleşte de o potrivă sufletul a două naţiuni surori. Generalul Cantacuzino şi pumnul lui de legionari, care se duc să moară la Madrid este simbolic, dar hotărât, mărturisirea României la solidaritatea indestructibilă a latinităţei, este declaraţia vibrantă de ataşament pe care o face o naţiune pentru ideia naţională. Latinitate şi naţionalitate pe care vor să le dărâme furtuna întunericului satanei, care se deslănţue din stepele sovietice. Sunt în această ţară oameni cari au împins până acolo inconştienţa lor criminală în cât au propagat defetismul, laşitatea şi absenţa ori cărui eroism.

Dar iată că sunt şi români gata să se jertfească pentru o idee, pentru afirmarea unei credinţe. Vă daţi seama cum apele acestor două lumii începe să se despartă, cum conştiinţa acestei ţări începe să se se purifice de toate barele care o înăbuşeau?

O scrisoare a generalului Moscardo,
eroul dela Alcazar, despre Generalul Cantacuzino

D. Pedro de Prat y Soutzŏ, ministrul Spaniei în România, a primit din partea generalului Moscardo, comandantul cadeţilor cari au apărat Alcazarul din Toldđo, următoarea scrisoare:

D. GENERAL CANTACUZINO GRĂNICERUL
Eroul dela Coţi şi Oituz

Stimate şi distinse prietene,

„Am primit cele patru scrisori ale d tale, din care trei cu mari întârziere; această cauză, eşirile mele zilnice pe câmp şi dorinţa de a răspunde cum trebue la elogiile pe care mi le aduci m'au făcut să comit necuviinţa impardonabilă de a întârzia cu răspunsul, necuviinţă pe care amabilitatea d tale sper că mi-o va scuza".

„Oricât aş medita şi aş stărui, n'aş putea să exprim niciodată în rândurile acestea tot ceeace aş dori; de aceea nu fac altceva decât să-ţi mulţumesc cu toată simplicitatea dar şi cu toată inima, spunându-ţi că elogiile pe care mi le aduci cu atâta prodigalitate, le împart între toţi cei ce au cooperat la apărarea Alcazarului din Toledo: cu toate că suntem mulţi, o să ajungă pentru toţi, aşa ai fost de generos.

„Te rog exprimă Generalului Principe Cantacuzino, gloria Armatei române, marea satisfacţie care mi-au produs elogiile d-sale, este foarte probabil că exemplul isprăvilor sale, despre care citisem în istoria Militară, a contribuit la formarea spiritului nostru şi la menţinerea ardoarei noastre războinice. Bucuria mea ar fi desăvârşită dacă aş avea cinstea să-l salut personal şi să-i explic ceeace am făcut la Alcazar, exprimându-i în acelaş timp adânca mea emoţie şi recunaştinţă pentru delicata atenţie a legionarilor din „Garda de Fier", dedicându-mi o sabie, care va fi pentru mine o cinste, o amintire şi o legătură cu acel popor român, viteaz, patriotic şi muncitor.

Scrisoarea aminteşte de un articol al D-lui Pamfil Şeicaru căruia îi aduce mulţumiri, apoi continuă:

„Isprava realizată în Alcazarul nostru, leagănul Infanteriei, n'a fost decât o lecţie practică de morală militară, mai completă şi mai lungă decât cele ce se dau de obicei în aulele acestei Academii.

„Ceeace ne a făcut să ducem la bun sfârşit acţiunea noastră, n'a fost nici o chestiune de rasă, nici de temperament: eu cred că a fost simţul Patriei, a cărei idee este atât de măreaţă şi ridică atât de mult spiritele noastre, încât poate să ne împingă la cele mai uimitoare fapte. Cadeţii de orice naţionalitate, conduşi de profesorii lor, ar fi făcut acelaş lucru ca şi noi, dacă ar fi văzut Patria lor desbinată, murdărită şi aproape sclavă altora

„Dorim ca această lecţie să fie de folos şi cu toată modestia noastră sperăm să fie folositoare şi pentru toţi cei în inima cărora trăeşte credinţa religioasă şi patriotismul, făcându-i să lupte până la capăt împotriva duşmanilor universali ai Patriei ai ordinei şi ai justiţiei

„Primeşte te rog, D-le Ministru salutul plin de afecţiune şi admiraţie pentru marea Naţiune Română şi de recunoştinţă pentru D-ta, din partea sincerului D tale prieten."

JOSE MOSCARDO

Centrul Studențesc București

„Unde umbrează darul tău, Arhanghele, de acolo se goneşte puterea diavolului. Că nu suferă, să rabde lumina ta Satana ce-a căzut din cer. Pentru aceasta te rugăm, săgeţile lui cele de foc purtătoare, cele pornite asupra noastră, stinge-le cu mijlocirea ta, apărându-ne pe noi de sminteala lui, vrednicule de laudă Mihaile Arhanghele.

Români, Colegi,

In urma manifestului lansat de Uniunea Naţională a Studenţilor, Centrul Studenţesc Bucureşti vă aduce la cunoştinţă următoarele:

In Spania creştină Bisericile şi Icoanele creştine au fost luate la ţintă de iudeo-comunişti. Creştinătatea priveşte cu groază şi indignare la cele ce se petrec, azi acolo, mâine nu se ştie unde. Nimeni, cu inima creştină, nu poate aproba gestul de criminală ridicare contra lui Dumnezeu.

In acest timp, în România, ţară de 2000 de ani creştină, partidul «naţional-ţărănesc», prin şeful partidului, D-l I. Mihalache, declară, la Chişinău, că în politica externă el înţelege să meargă „cot la cot" cu Rusia sovietică, iar foile provinciale ţărăneşti susţin că în Spania nu e decât o luptă între ciocoi şi muncitori, luând vizibil partea celor cari omoară pe Hristos. In aceeaş vreme oficiosul „Dreptatea" declară „zurbagii", pe cei plecaţi în Spania pentru apărarea Crucii.

Pe un general glorios îl declară azi „zurbagiu", mâine îi va rupe galoanele de pe umăr, iar poimâine îl va pune la zid.

In acelaş timp partidul naţional-ţărănesc creiază „FRONTUL POPULAR" (acelaş ca şi în Spania) şi defilează împreună cu comuniştii pe străzile capitalei într'o înfrăţire demnă de toată scârba.

La această defilare ne-a fost dat nouă, studenţilor, să privim tabloul înfiorător în care PROŢII CREŞTINI defilează alături de bandele iudeo comuniste, ucigătoare de Hristos, care trec, cu ochii injectaţi de ură, cu pumnii strânşi şi îndreptaţi spre cer.

In faţa acestei nemaipomenite atitudini, plină de indignare, studenţimea română din capitala ţării SOMEAZA pe acei dintre preoţi cari încă au mai rămas în cadrele partidului naţional-ţărănesc: SA PLECE.

Cel ce nu vor pleca, vor fi declaraţi în şedinţe solemne ca duşmani ai Bisericei şi ai Neamului.

Bucureşti, 13 Decembrie 1936.

Centrul Studențesc București.

Preoţime a ţării mele, de jos şi de sus, nu uita că va veni un timp în care vei plăti cu sângele tău şi cu sângele copiilor tăi, fără de legile tale, dintre care cea mai mare este atitudinea ta faţă de Dumnezeu, în aceste ceasuri, după ce te-ai isbit din toate puterile, dela Sinod şi până la cel din urmă preot, asupra tineretului care singur, înconjurat de pretutindeni, luptă pentru cruce şi neam.

Preoţime a ţării mele, gândeşte-te bine că planul de atac al bolşevismului asupra lumii a fost „FRONTUL POPULAR".

„Frontul Popular" a adus Spania aici.

„Frontul Popular" în Franţa.

„Front Popular" în România, a făcut la sugestiile Moscovei, D-l Mihalache cu partidul său ţărănesc.

Pe aici, prin „Frontul Popular", cu sau fără voia d-lui Mihalache, va pătrunde bolşevismul la noi.

Atunci şi d-l Mihalache va fi dat peste cap şi spânzurat.

Ce caută preoţii în „Frontul Popular"? Să vină la putere?

Nu-şi dau seama că „Fronturile Populare" pot aduce putere, dar numai satanică.

După formula D-lui Mihalache:

„Noi mergem cot la cot cu Rusia".

Suntem aliaţii Rusiei, pentrucă Rusia vrea Pace, etc.; noi devenim aliaţii Satanei.

Tipografia „Liga Poporului" Ioan I. Iotta, Piteşti